

HOOFDSTUK 2

Ik vertelde het hem toen we nog maar net samen waren. Niet omdat ik dacht dat hij er al over nadacht, maar juist omdat ik wist dat ik het móest zeggen. “Als je heel graag kinderen wilt,” zei ik, “dan kun je beter nu bij me weggaan.”

Hij keek me aan alsof ik gek was. Alsof ik iets zei dat totaal niet paste bij ons beginnende, prille wij. Hij was pas net negentien, ik éénentwintig. “Waar heb je het over?” vroeg hij verbaasd.

Ik haalde mijn schouders op en glimlachte ongemakkelijk. “Het kan zijn dat ik geen kinderen kan krijgen.”

Dat wist ik al lang. Niet officieel, niet zwart op wit. Maar sommige dingen voel je en ik had de tekenen al vroeg opgevangen. De buikpijn die telkens terugkwam. Het onverklaarbare gevoel dat mijn lichaam niet wilde meewerken. De artsen die knikten en zeiden: “Even afwachten, het komt vanzelf.” Maar het kwam nooit.

“Dan zien we later wel,” zei hij. Met zo’n vanzelfsprekendheid dat het me verwarde. Ik keek naar hem, onzeker of ik dit moest geloven. Hij toonde geen enkel teken van teleurstelling of bezorgdheid. Het was zo simpel, zo recht door zee, dat het bijna te mooi leek om waar te zijn.

Ik geloofde hem. Misschien juist daarom viel ik als een blok voor hem. Er was iets in zijn blik. Rust. Vertrouwen. Alsof hij wist dat het leven zelden loopt zoals je hoopt, maar dat je het toch samen kunt dragen.

“Dat is niet zomaar iets, hoor,” zei ik. Alsof ik mijn eigen twijfel wilde wegpraten. “Je hebt geen idee wat het betekent. En ik wil niet dat je later teleurgesteld wordt.”

Hij knikte. Maar zijn ogen bleven zacht. Begrijpend en zonder oordeel. “Waarom zou ik weggaan?” vroeg hij. “Als ik bij jou wil zijn, dan wil ik niet dat dat afhangt van of je kinderen kunt krijgen of niet.”

Zijn woorden raakten mij. Hoe kon hij zo makkelijk zeggen wat ik zo moeilijk vond? Misschien was dat het moment waarop ik dacht: Misschien hoef ik dit niet alleen te doen. Misschien is hij degene die blijft. Niet omdat hij alles begrijpt, maar omdat hij er is. Gewoon, omdat hij er is.

En met dat besef kwam iets wat ik lang niet had gevoeld: opluchting. De toekomst was nog steeds een groot vraagteken. Maar in dat moment, in die ene simpele uitspraak, voelde het alsof we gelijk een stap verder waren. “Dan zien we later wel,” herhaalde ik zacht, als een mantra die ik nu niet meer zo moeilijk vond om te geloven.

Het leven stelde ons meteen op de proef. In nog geen acht maanden tijd verloren we drie dierbaren. Onze eerste echte beproeving. Het begon met mijn oma. Ze was al een tijdje ziek, maar toch kwam het onverwacht. Thijmen kende haar nauwelijks. En ineens stond hij daar, in een nette blouse, tussen mijn hele familie. Hij wist niet goed wat te zeggen. Maar hij hield mijn hand vast. En dat was genoeg.

Een paar maanden later waren de rollen omgedraaid. Eerst zijn oma, kort daarna zijn opa. Twee keer hetzelfde verdriet. Twee keer dezelfde knikjes van familieleden die zeiden: "Dus jij bent Fleur?"

We hadden geen tijd om op adem te komen. Geen tijd om elkaar écht te leren kennen zonder rouw. Maar we wisten meteen wat we aan elkaar hadden. Want we leerden hoe de ander huilt. Hoe stiltes ook iets kunnen zeggen. Hoe je iemand aankijkt als je geen woorden hebt, maar je toch wilt dat hij weet: ik ben er voor je. We leerden dat liefde er niet alleen is in zonnige vakantiefoto's en verliefde sms'jes, maar ook in de momenten waarop we samen in rouw waren.

Misschien was dat onze fundering. Niet gebouwd op licht, maar op verlies. Er zijn voor elkaar. Al vroeg, onwennig. En juist daarom: echt. Achteraf denk ik dat we toen al wisten: dit was niet zomaar iets. Geen vluchtige liefde. Maar een soort band dat blijft staan, zelfs als alles om je heen al wankelt.